

CAPITOLUL UNU

MONSTRUL

AM GĂSIT MONSTRUL PE O LESPEDE DE STÂNCĂ AFLATĂ deasupra lacului. Timp de trei zile, eu și fratele meu îl urmăriserăm prin labirintul de peșteri, până la bârlogul său din vârful muntelui. Iar acum îl priveam, încolăcit deasupra comorii sale, cu blana lui deschisă la culoare și solzii scânteind în lumina lunii.

Știa că eram acolo. Cu siguranță ne mirosise apropiindu-ne, nările sale largi adulmecându-ne sudoarea și frica. Și-a ridicat ușor capul cu creastă, aproape leneș. Monede și nestemate zornăiau și se mișcau în timp ce trupul monstrului se descolăcea.

— Ucide-l! am strigat eu.

Aveam sabia în mână și pe fratele meu alături, înarmat cu propria lui sabie scânteietoare.

Viteza cu care a lovit bestia m-a surprins. Am încercat să mă arunc într-o parte, dar gâtul ei muscular s-a izbit de brațul meu drept, și am simțit cum brațul mi se rupe și atârnă fără vlagă într-o parte. Dar sabia era în mâna mea stângă și, cu un urlet de durere, am lovit pieptul monstrului, lama alunecând pe puternicele sale coaste.

Eram conștient că fratele meu lovea bestia în partea de jos, încercând în același timp să evite loviturile pe care aceasta le dădea cu coada sa țepoasă. Monstrul s-a năpustit spre mine din nou, cu gura larg deschisă. L-am lovit cu putere peste cap, încercând să nimeresc gura sau ochii, dar era iute ca o cobră. M-a trântit la pământ, pericolos de aproape de marginea prăpastiei. Monstrul s-a dat înapoi și s-a înălțat, pregătit să atace, apoi a țipat de durere, căci fratele meu îi retezase unul dintre picioarele din spate.

Însă monstrul tot pe mine mă ataca — de parcă eram singurul său adversar.

M-am ridicat cu ajutorul brațului nevătămat. Înainte ca monstrul să poată lovi, m-am repezit către el. De data aceasta, sabia mea s-a înfipt adânc în pieptul lui, atât de adânc încât abia am putut să o trag afară. Un șuvoi de lichid negru a apărut sub lumina lunii, iar monstrul s-a înălțat cât era el de lung, înfricoșător de privit, și apoi a căzut.

Capul s-a sfârâmat de pământ și acolo, prin blana înșangerată și creasta despăcată, s-a zărit fața unei frumoase fete.

Fratele meu a venit lângă mine, și o priveam amândoi, minunându-ne.

— Am rupt blestemul, mi-a spus el. Am salvat orașul. Și am eliberat-o.

Ochii fetei s-au deschis și a privit de la fratele meu la mine. Știam că nu mai avea mult de trăit, și o întrebare mă mistuia. Am îngenunchat.

— De ce? am întrebat-o. De ce m-ai atacat doar pe mine?

— Fiindcă tu, a șoptit ea, ești adevăratul monstru.

Și zicând acestea, a murit, lăsându-mă tulburat. M-am dat înapoi clătănându-mă. Fratele meu nu ar fi putut auzi cuvintele ei — fuseseră rostite atât de încet —, iar când m-a întrebat ce-mi spusese, pur și simplu am scuturat din cap.

— Brațul tău, a spus el îngrijorat, ținându-mă să nu-mi pierd echilibrul.

— Se va vindeca.

Mi-am întors privirea spre grămada de comori.

— Avem mai mult decât vom putea cheltui vreodată, a murmurat fratele meu.

M-am uitat la el.

— Comoara e numai a mea.

S-a holbat la mine uluit, acest frate al meu care se-măna atât de mult cu mine, încât am fi putut fi una și aceeași persoană. Și, într-adevăr, așa stăteau lucrurile, căci eram gemeni univitelini.

— Ce vrei să spui? a zis el.

Am ridicat sabia, proptindu-i vârful pe gâtul lui, împingându-l pas cu pas spre marginea hăului.

— N-ar trebui să împărțim, a pretins el, exact cum am împărțit orice altceva în egală măsură?

Am râs atunci, am râs de acea minciună.

— Nu există gemeni complet egali, am spus eu. Deși arătăm la fel, noi *nu* suntem egali, frate, căci tu ai fost născut cu două minute mai devreme. Încă din pântecul mamei noastre m-ai furat. Dreptul primului născut îți aparține. Iar aia este o comoară care o face pe asta să pară doar niște monede date de pomană unui cerșetor. Însă eu o vreau pe toată. Și o voi avea.

În acel moment, monstrul s-a agitat, iar eu m-am întors alarmat — doar ca să văd cum își dădea ultima suflare. Dar, exact atunci, fratele meu și-a scos sabia.

— N-o să mă înșeli! a țipat el.

Ne-am luptat înainte și înapoi pe lespede. Eram amândoi puternici, lați în umeri, cu mușchi încordați care se bucurau de efort. Fratele meu fusese dintotdeauna spadasinul mai bun, și, cu brațul rupt, eram și mai dezavantajat. Dar hotărârea mea, rece ca un șarpe, era puternică și nu a durat mult până când l-am dezarmat și l-am îngenuncheat. Chiar și când m-a privit cu propria mea față și m-a implorat cu propria mea voce, i-am vârât sabia în inimă și i-am curmat viața.

Am oftat ușurat și am privit luna, simțind cum aerul rece de mai îmi mângâie chipul.

— Acum voi avea toate bogățiile din lume, am spus eu. Și sunt, în sfârșit, *singur*.

Pentru un moment, s-a auzit doar foșnetul brizei dinspre lacul glacial — apoi au izbucnit aplauzele.

Stând pe balconul larg, m-am întors spre public, care ne privise din rândurile de scaune din sala de bal. Mama și tata erau prezenți, precum și prietenii lor, cu fețele lor încântate scaldate de lumina lumânărilor.

Fratele meu Konrad a sărit în picioare și, împreună, am alergat către monstrul răpus și am ajutat-o pe verișoara noastră să iasă din costum. Părul ei bogat, de culoarea chihlimbarului, i se răsfirea pe umeri, iar tenul măsliniu îi strălucea în lumina torțelor. Aplauzele au devenit și mai furtunoase. Ne-am luat toți trei de mâini și am făcut o plecăciune.

— Henri! am strigat. Vino!

I-am făcut semne cu mâna să se apropie. Prietenul nostru cel mai bun, un tip deșirat, blond, a apărut șovăielnic din locul său de pândă, de lângă ușile de sticlă.

— Doamnelor și domnilor, am anunțat publicul. Henri Clerval, ilustrul nostru dramaturg!

— Bravo! a strigat tatăl meu, și lauda sa a răsunat în întreaga încăpere.

— Elisabeth Lavenza în rolul monstrului, doamnelor și domnilor, a spus Konrad cu o fluturare de sabie.

Verișoara noastră a făcut o foarte frumoasă reverență.

— Numele meu este Konrad. Iar acesta — m-a privit cu un zâmbet răutăcios — este eroul poveștii noastre, maleficul meu frate geamăn, Viktor!

Acum toată lumea era în picioare, oferindu-ne aplauze furtunoase.

Aplauzele erau amețitoare. Necugetat, am sărit pe balustrada de piatră, să mai fac o plecăciune, și mi-am întins mâna spre Konrad să mi se alătore.

— Viktor! am auzit-o pe mama strigând. Coboară de acolo imediat!

Am ignorat-o. Balustrada era largă și zdravănă, și, la urma urmei, nu era prima dată când stăteam pe ea — dar întotdeauna o făcusem în mare taină, căci înălțimea la care se afla era considerabilă: cincisprezece metri până pe malul lacului Geneva.

Konrad m-a apucat de mână, însă în loc să se lase ridicat, a început să tragă și a încercat să mă coboare.

— O sperii pe mama, a șoptit el.

De parcă nu se jucase și Konrad pe balustradă!

— Haide, am spus eu. Doar o singură plecăciune!

Mâinile noastre încă erau împreunate, și am simțit cum strânsoarea lui devenea mai intensă, concentrată să mă aducă înapoi pe balcon. Și, deodată, am devenit furios pe el pentru că era atât de rațional, pentru că nu îmi împărtășea bucuria în fața aplauzelor — pentru că mă făcea să mă simt ca o primadonă copilăroasă.

Mi-am smucit mâna, însă prea repede și prea puternic.

Am simțit cum mă clatin. Eram deja tras în jos de pelerina grea, încât a trebuit să fac un pas în spate. Numai că nu aveam unde să pășesc, și deodată mi-am dat seama că picam, iar mâinile mele băteau aerul. Am

încercat să mă arunc în față, dar era prea târziu. Mult prea târziu.

Pe jumătate întors, am văzut munții întunecați și lacul și mai întunecat și, exact sub mine, malul stâncos — și moartea, grăbindu-se să mă ia.

Am căzut spre stâncile crestate.

Dar n-am ajuns până acolo, căci am aterizat cu putere pe acoperișul îngust al unui bovindou de la etajul inferior al castelului. Am simțit o durere în piciorul stâng în timp ce mă prăbușeam și apoi mă rostogoleam — corpul meu a început să alunece peste margine, cu picioarele înainte. Mâinile mele băjbâiau, dar nu era nimic de care să mă agăț și nu era cu putință să mă opresc. Coapsele mi-au trecut peste margine, apoi pieptul și capul — dar acoperișul avea o buză de piatră, și acolo mâinile mele agitate au găsit într-un final un refugiu.

Am rămas atârnat. Am lovit cu picioarele geamul, dar ochiurile sale de sticlă, încastrate în plumb, erau foarte solide. Chiar dacă aș fi putut sparge sticla, mă îndoiam că puteam să mă balansez înăuntru dintr-o asemenea poziție.

Chiar și mai important, știam că nu puteam să rezist așa prea mult timp.

Cu toată forța, am încercat să mă trag în sus. Capul meu a răsărit de sub acoperiș și am reușit să-mi proplesc bărbia pe marginea de piatră. Brațele mele încordate tremurau de epuizare și nu puteam să fac mai mult.

Deasupra mea se auzea mare agitație și am întrezărit o mulțime de oameni aplecându-se peste balustradă, cu fețele palide luminate de torțe. I-am văzut pe Elisabeth și pe Henri, pe mama și pe tata — dar privirea mea a rămas ațintită asupra lui Konrad.

Își legase mantia în jurul unui stâlp al balustradei astfel încât atârna ca o funie. Am auzit țipetele de protest ale mamei și strigătele furioase ale tatălui în timp ce Konrad sărea peste balustradă. A apucat mantia și, pe jumătate coborând, pe jumătate alunecând, a ajuns până la capătul ei.

În timp ce puterile îmi părăseau brațele și mâinile, priveam fascinat. Picioarele lui Konrad atârnavă la vreo doi metri deasupra micului meu acoperiș, iar locul de aterizare nu era generos. A privit în jos și a dat drumul mantiei. A aterizat pe acoperiș în picioare, legănându-se — în icnetele tuturor spectatorilor —, apoi s-a ghemuit, jos și în siguranță.

— Konrad, am răsuflat greu.

Știam că mai aveam doar câteva secunde până când mușchii aveau să-mi cedeze și degetele să mi se desfacă. S-a întins după mine.

— Nu! am mârâit eu. O să te trag după mine!

— Vrei să mori? a țipat el, încercând să mă apuce de încheietură.

— Așază-te! i-am spus. Cu spatele la perete. Prop-tește-ți picioarele în margine!

A făcut cum i-am zis, apoi s-a întins cu ambele mâini spre mine. Nu știam cum avea să meargă, pentru că aveam aceeași greutate, și gravitația era împotriva noastră.

Și totuși... și totuși... fiecare cu mâinile încheștate pe încheieturile celuilalt, cu picioarele lui împingând în marginea de piatră, a tras cu toată forța — și apoi cu ceva mai multă forță — și m-a ridicat peste marginea acoperișului. M-am prăbușit peste fratele meu, tremurând și plângând și răsând, toate în același timp.

— Neghiobule, a rostit pe nerăsuflăte în timp ce ne îmbrățișam strâns. Neghiob mare ce ești! Erai cât pe ce să mori.